

The Dying of the Light: A Mystery

Michael Dibdin

[Download now](#)

[Read Online](#)

The Dying of the Light: A Mystery

Michael Dibdin

The Dying of the Light: A Mystery Michael Dibdin

One of England's most acclaimed younger mystery writers, the creator of Detective Aurelio Zen, gives us a brilliant and haunting variation on the classic drawing-room murder novel. The setting is Eventide Lodge, where the guests have gathered for tea. Colonel Weatherby is reading by the fire. Mrs. Hargreave III is whiling away her time at patience. And Miss Rosemary Travis and her friend, Dorothy, are wondering which of their housemates will be the next to die. For even as Michael Dibdin's elderly sleuths debate clues and motives, it becomes clear that Eventide Lodge is not a genteel country inn but a place of ghastly cruelties and humiliations. A place where the logic of murder is . . .almost *comforting*. At once affectionate homage and audacious satire, *The Dying of the Light* will delight any aficionado of Patricia Highsmith, Peter Dickinson, or Ruth Rendell.

The Dying of the Light: A Mystery Details

Date : Published January 17th 1995 by Vintage Crime/Black Lizard (first published January 1st 1993)

ISBN : 9780679753100

Author : Michael Dibdin

Format : Paperback 160 pages

Genre : Mystery, Fiction, Crime, Literature, 20th Century

 [Download The Dying of the Light: A Mystery ...pdf](#)

 [Read Online The Dying of the Light: A Mystery ...pdf](#)

Download and Read Free Online The Dying of the Light: A Mystery Michael Dibdin

From Reader Review The Dying of the Light: A Mystery for online ebook

Donald says

A wonderful surprise! Quick read too! To quote the back, "gives us a brilliant and haunting variation on the classic drawing-room murder novel." Indeed it does! An old folks home, run by an abusive brother and sister team, is slowly losing residents to death. Is it natural, or is it murder? Two intrepid older ladies try to find out - old school detective style! And a soccer obsessed detective tries to keep up with them! It's a fun who-done-it with great characters and fun plot twists, especially at the end. I really liked the way the plot unrolled for the detective as his mind recalled soccer games of his youth. And the character Anderson is a hoot! I'm so glad I took a chance on this - it's a winner!

Annette Boehm says

I liked the way the book started, but as I read on I felt disoriented. At the end, things all fell into place, and the story itself is interesting, even moving. However, some of the characters feel like flat parodies of what could have been there. The cruelty also feels gratuitous. The mystery happens in the world of a care home for old people, - not the kind of setting for escapist reading, really.

Allison says

too many characters, but a decent mystery when I could follow it.

Barbara says

This parody of a mystery set in a nursing home in England just misses the mark for me. Too convoluted to follow well. An interesting idea not well executed.

Sharon says

Brilliant book with an unusual story and also one that tugs at the heart, contains mysteries, and is a thoughtful statement on those living in homes for the elderly and what they may endure silently. And how they deal with it. Fascinating. If you like offbeat literary stories, you might like this book. I did!

amanda says

This book overall gets a C -, which i'm quite upset about. The C comes from the average of the beginning part (A) and the end (F). The minus is because I was so excited to start reading it and i thought it was going

to be awesome and then it just petered out and the end was nothing compared to the beginning, which is disappointing.

Harriet Leeck says

I must admit I found it couldn't decide itself whether it was a comedy of manners or social commentary on society's callousness in treating the Elderly and also I found it rather depressing I must admit

Amazin'A says

Very different from the Aurelio Zen series, which is where I first encountered Dibdin (and which I also enjoy). An accomplished, pleasurable take-off on English murder mysteries that must have been extremely fun to write as well as fun to read. Not a mere parody, however; it has its own elegant and even touching tale to tell about the friendship of two old ladies who, trapped in an old folks' home run by an alcoholic sadist and his psychotic sister, make the best of their predicament.

Tony says

THE DYING OF THE LIGHT. (1993). Michael Dibdin. *****.

This was a terrific novel, with a meticulously contrived plot set in an old-age home, written in the style of a Golden Age mystery. The story is full of all of the usual twists and turns you'd expect from Dibdin, along with more than the basics of humor. The characters in this story are all old, but don't put them down; they still have all their faculties about them, and manage to ultimately get their own way in running the end of their lives. Highly recommended.

Jennifer (JC-S) says

'Nothing is more usual, after all, for the principal suspect to become the next victim.'

The scene appears to be an ordinary country house hotel, inhabited by the usual cast of characters, including the Colonel, the playboy, the clergyman, a rich invalid and, of course, the usual murderer. Rosemary Travis and her friend Dorothy Davenport need only find the clues to unmask the murderer's identity.

Except that, of course, nothing is as it seems at the Eventide Lodge which isn't even an ordinary country house hotel. No, Eventide Lodge is a truly awful nursing home run by William Anderson and his sister Letitia and dreadful things seem to be happening to the small number of geriatric residents living there.

Why did Hilary Bryant die, and what happened to George Channing? Is another resident involved, or could it be the proprietors?

When Dorothy herself dies, the night before she is due to leave Eventide Lodge for terminal cancer treatment

in hospital, Rosemary may have a mystery on her hands. Or perhaps not: Dorothy may have killed herself. Or, if not, who did and why?

‘There is no room for sloppy guesswork or vulgar sensationalism.’

In fewer than 200 pages, Michael Dibdin creates a mystery which I found more interesting for the descriptions of Eventide Lodge and the ways in which the characters interact than for the solution itself. It’s a quick read and an enjoyable one despite its bleak black aspects: any place remotely like Eventide Lodge needs its own Rosemary Travis.

Jennifer Cameron-Smith

Guy says

Deze kerel leek dan weer geboren om de pen te hanteren. Ik leerde Dibdin (nog niet zo lang geleden overleden) kennen via een overijverige prof Nederlandse Taalkunde die me enkele van Dibdins Aurelio Zen-romans aansmeerde (net als boeken van Josef Skvorecky, Kinky Friedman en Robert B. Parker, dus God bless his soul). In die reeks, wat bij betreft één van de sterkste uit de Britse misdaadschrijverij, is de centrale held politicommissaris Aurelio Zen, die in het door de mafia geregeerde Italië probeert af te rekenen met allerhande criminelen, met conventionele en minder conventionele methoden. De boeken (ik heb intussen *Vendetta*, *Dead lagoon*, *A Long Finish* en *Blood Rain* in huis gehaald) beantwoorden tot op zekere hoogte aan de reguliere ingrediëntenmix, maar hebben een exotisch kantje en ook wel een stilistische bekommernis die soms meer verwantschappen vertoont met de Amerikaanse traditie.

Dat is ook net waarom ik doorgaans de misdaadliteratuur van de andere kant van the Atlantic verkies boven de Engelse. Terwijl die laatste ideaal voor is voor liefhebbers whodunits op het puntje van de stoel, en regelmatig een sterkere obsessie met psychologie en (maatschappelijke) klasse aan de dag legt, is die eerste wat meer bekommerd om taal en stijl, waardoor je de indruk krijgt (en misschien is het ook alleen dat) net dat ietsje meer op je bord te krijgen dan een slim in mekaar gestoken verhaal met genoeg twists & turns om de vergelijking met de formatiebesprekingen te kunnen doorstaan. Hoog tijd voor een misdaadroman met de splitsing van de kieskring als décor! Ik zie het al voor me: kopstukken van de betrokken partijen die simultaan van de aardbodem verdwijnen, Wetstraat- en andere journalisten die meteen beloven er een boek over te zullen schrijven, persverslagen die onder de noemer “krantennovelle” het volk tot lezen aanzetten, talkshows die bij gebrek aan expertenmeningen Jan Modaal aan het woord laten. En Jan Modaal? Die vraagt of het stilaan niet etenstijd is. Ah, de macht van de verbeelding.

Het grappige is dat deze lekker weghappende misdaadroman niet enkel past in de oer-Britse traditie, maar die zelfs te lijf gaat met een enthousiasme van een ongenadige pastiche. De titel mag dan wel (vermoed ik) verwijzen naar Dylan Thomas’ klassieke gedicht “Do Not Go Gentle Into That Good Night”, het boek is niet minder dan een dissectie van de stijl van Agatha Christie, de momma van de stiff upper lip-misdaadverhalen. Iedereen kent die klassieke formule wel: gooi een bende (bij voorkeur vooraanstaande) burgers (adellijke lieden, militairen, zakenlui, geestelijken, dandy’s, charlatans, en criminelen) samen in een afgelegen landhuis, wacht tot er eentje het hoekje wordt omgeleid (op de achtergrond zingt en kinderkoor “Tien kleine negers”) en begin dan op zoek te gaan naar wie de cunning mastermind achter dat alles is. Dibdin lijkt aanvankelijk volledig mee te willen gaan, gezien deze tot in de puntjes verzorgde introductie van de personages:

“Tea had not yet been served, but the other guests had already gathered. Colonel Weatherby was installed in

his usual chair by the fireplace, reading The Times. Some distance away the wealthy invalid Mrs. Hiram Hargreaves III, swathed in pullovers and blankets, was whiling away the time with a game of patience. At a table near the French windows giving on to the lawn, Charles Symes and Grace lebon were bent over a jigsaw puzzle, their heads almost touching. His back pointedly turned to the beauties of the landscape, Samuel Rosenstein stood muttering into the telephone in a guttural undertone. Lady Belinda Scott sat rigidly upright on the piano stool, her fingers lightly touching the keys, while in the corner Canon Purvey nodded over a book. Only George Channing, the corned beef millionaire, appeared to be missing.”

Ik hoor u al denken: “Da’s fucking Cluedo, jong!” Uhuh.

In één alinea wordt zowat alle benodigde informatie meegegeven, en ja, de laatstgenoemde is op dat eigenste moment het slachtoffer van geweld dat hem ei zo na het leven kost. Niets echter wat het lijkt. Er is immers iets bijzonders aan de hand met het huis, het personeel én zijn bewoners, die niet zomaar toevallige gasten zijn. Daarenboven heeft Dibdin met het personage van besje Rosemary gezorgd voor een extra troef: zij is immers geobsedeerd door Britse misdaadverhalen en zal haar kennis dan ook toepassen op haar omgeving en allerlei mogelijke theorieën bedenken. Op die manier, door haar te betrekken bij het verhaal, en haar voor de komst van de politie-inspecteur zelfs aan te wijzen als de on scene-investigator zorgt Dibdin meteen voor een meta-element: Rosemary legt immers niet de geroutineerde aanpak bloot, maar wijst herhaaldelijk op het bestaan van misleidende motieven, onopgemerkte verdachtmakingen en steeds terugkerende valstrikken in een misdaadroman. Vanuit de roman legt ze dus de machinaties van de roman bloot.

Op die manier zorgt ze niet enkel voor een commentaarstem bij een verhaal dat voor enkelen fataal afloopt, maar ook voor toelichting bij het genre dat beladen is met motieven, conventies en clichés. Aangezien dit al snel duidelijk wordt, verliest het boek natuurlijk al snel van z’n (sowieso gefingeerde) authenticiteit, waardoor het waarschijnlijk minder in de smaak zal vallen bij de hardcore liefhebber van de “echte” verhalen. Anderzijds is het echter ook zo dat Dibdin het niet kan laten om enkele onverwachte twists (misschien een paar te veel) aan het verhaal toe te voegen, waardoor het toch blijft boeien tot het einde. Het is geen grote roman, geen overdonderend experiment, en geen volledige afrekening met de traditie waar het constant naar verwijst en op teert, maar *The Dying Of The Light* is wel een bijzonder amusante, tongue-in-cheek brok misdaadliteratuur die zichzelf en zijn onderwerp vooral niet te serieus neemt. (***/2)

Kay Robart says

This macabre novel is about two old ladies in a nursing home who create a fantasy that the abuse the old people are suffering is part of a baroque mystery plot. The novel seems to depend solely on its shock value to succeed. I could not finish it.

See my complete review here:

<http://whatmeread.wordpress.com/tag/t...>

Adam says

On the surface, competently written. But also ugly and tedious.

LJ says

THE DYING OF THE LIGHT – VG

Michael Dibdin – Stand alone

The guests have settled for tea at Eventide Lodge. However, it soon becomes clear that this is not a genteel country inn, but something else altogether.

This is my first book by Dibden, and it's a haunting variation of the classic drawing-room murder. There are twists and turns all along the way, and a wonderful protagonist in Rosemary Travis.

Kate says

"One of England's most acclaimed younger mystery writers, the creator of Detective Aurelio Zen, gives us a brilliant and haunting variation on the classic drawing-room murder novel. The setting is Eventide Lodge, where the guests have gathered for tea. Colonel Weatherby is reading by the fire. Mrs. Hargreave III is whiling away her time at patience. And Miss Rosemary Travis and her friend, Dorothy, are wondering which of their housemates will be the next to die.

"For even as Michael Dibdin's elderly sleuths debate clues and motives, it becomes clear that Eventide Lodge is not a genteel country inn but a place of ghastly cruelties and humiliations. A place where the logic of murder is . . .almost *comforting*. At once affectionate homage and audacious satire, *The Dying of the Light* will delight any aficionado of Patricia Highsmith, Peter Dickinson, or Ruth Rendell."

~~back cover

A very odd book. It took a good way into it before the plot solidified for me -- it was difficult to tell what was real and what was the imagination of Rosemary and Dorothy. For at least half the book, I thought it was all a game they played to keep the realities of old age and Dorothy's medical condition at bay.

Without spoiling it for you, it wasn't. Once that became clear, it was rather a poor imitation of Miss Marple.
